

A Társaság

Jenő főherceg

Holzer
ca. és kir. udvari és kamarai szállító
divatháza
Budapest, II., Kossuth Lajos u. 9.

JOGI VIZSGÁKRA

(alapvizsgákra, szigorlatokra államtudományi államvizsgákra), államszámviteli államvizsgára, felelősséggel előkészítünk urakat, hölgyeket és vidékieket is. Vidékieknek speciális jegyzeteinket előre küldjük. (Államszámvitelre: példatár, állami könyvek gyűjteménye.) (Jegyzetkülcsönzés. Díjtalan felvilágosítás. Szontágh Donáth jogi szemináriuma, Budapest, IV., Váci-u. 51. II. Személyes értekezés köznapokon d. u. 4-7-ig.

Urmánczy Nándorné Szakácskönyve

ára kötve 4 korona 40 fillér.

::: Jövedelme a háboru árváié. :::

Rácz Dániel

Női felöltők, angol kosztümök és alkalmi talpattek,
blousok, pongyolák árúháza és műtermei

Sürgönyeim „Robériusz“
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Rágyó-utca 2.

LOHR MÁRIA · KRONFUSZ

Gyár és főüzlet: Budapest,
 VIII., Baross-utca
 85.

A főváros első és legrégebb
 csipketisztító-, vegytisztító és
 kelmefestőgyári intézete ala-
 pítva 1867. évben

Telefon József 2-37.
 Fiókok: II., Fő-utca
 27., IV., Eskü-ut 6,
 Kecskeméti-utca 14,
 VI., Andrássy-ut 16,
 VI., Teréz-körut 39,
 V., Harmincad-u. 4,
 VIII., József-körut 2.

150 darabból álló, finom mintájú

ALT-WIEN

porcellán-készlet eladó.

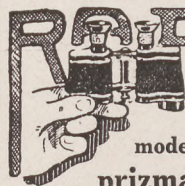
Cim a kiadóhivatalban.

Báró Bianka fényképészeti műterme.

(Kirakat a Margitszigeten.)

Különlegesség: színes foto-skizzekben.

Telefon: 95-18. Budapest, II., Margit-körut 1.

FÉNYKÉPEZŐ

gépek teljes felszereléssel,
 az összes létező gyártmányok minden
 modellje kiváló jó optikával. Friss lemezek, filmek,
 prizmás vadász- és tábori távcsövek.

VADÁSZFEGYVER

garantált jó lökésséggel páros ejektoros

HAMMERLES garnitúrák

Radó A. és Tsa cégnél. Budapest, Egyetem-tér 5.
 Telefon 105-82.

TÖRÖKÖK

Irta: DOBAY ISTVÁN

A TÁRSASÁG KIADÁSA. ÁRA 5 KORONA

Megrendelhető A TÁRSASÁG kiadóhivatalában,
 Budapest, IV., Reáltanoda-u. 18. sz.

LITTKÉ

Casino
 for England
 Cremant Rosé
 Sport

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR. – TÁRSSZERKESZTŐ: SZÉNÁSY SÁNDOR DR. EGYETEMI MAGÁNTANÁR.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

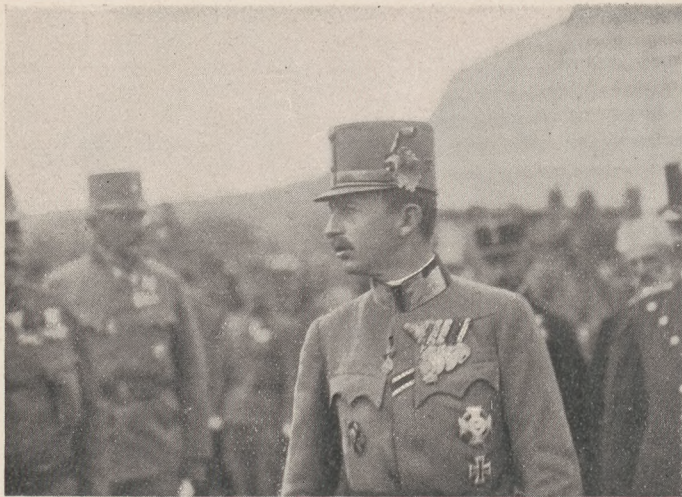
IV. évf.
28-ik szám.

Előfizetési árak: egy évre 28 kor., félévre 14 kor., negyedévre 7 kor. Egyes szám ára 60 fill.

Budapest,
1917. július 15.

Dietrichstein hercegné, született Dolgoruky Olga Alexandrowna hercegnő.

Károly király 1917 június 17-én szemlét tart a honvédhuszárok felett Dorna-Kandrenyben.

Prónay Sándor cs. és kir. kamarás honvédhuszárornagy felvétele.

Szeverin.

Irta Bónyi Adorján.

Regény.

(Folytatás.)

Hajnali utazás.

Szeverin szobájában talán már éjfélkor égett a villamos lámpa. Szeverin korán elkészült; csomagjai már tegnap este készen állottak; ő maga idegesen járkált le s fel a szobában.

Még egy óra, másfél óra, két óra...

Ma virrad föl a megbeszélte nap. Nóra tegnapelőtt rövid találkozásuk alkalmával két szót vetett oda neki, minden hangsúly nélkül, jelentéktelenül, hogy a többieknek föl ne tűnjön:

— Kedden reggel...

Szeverin már tudta ezt, hogy mit jelent. Másnap aztán rövid ideig ismét találkoztak és beszélhettek egymással.

Kedden reggel. Hat óra tájt Szeverin be fog kopogtatni egészen csöndesen a Fellegi lány szobája ajtaján. Egészen csöndesen, mert Donner asszony ugyan mélyen alszik, de mégis... óvatosságnak kell lenni. Nóra akkorára készen lesz, kijön az ajtón, csak egy kis kézcsoomagot hoz majd magával és azután...

Szeverin az órát nézte: öt óra. Még egy teljes óra van hátra.

Igyekezett másra gondolni. Élete eddigi eseményeit próbálta összefogni, hogy figyelmét valamelyest elterelje erről a dologról, mely, szinte csaknem a szétpattanásig fűtötte belül.

Rendre elvonult előtte sok régi kép. Nők, a kiknek örök hűséget fogadott és nők, a kik neki örök hűséget fogadtak. Egy régi tanítókisasszony, a ki egy bánatos reggelen a falu határán a dagadt patakba vetette magát, hogy miatta meghaljon. Egy urnó

egy felvidéki kastélyban, akinek gyűrűjét ma is az ujján viseli. Vajjon ma fog-e reá gondolni? Hiszen azt mondta egyszer:

— Minden nap... minden órában... édes Szeverin...

A pesti színésznő, akinek szőke haja volt és fekete szeme, mint Nórának. Hogy sirt szegény az állomáson, amikor Szeverin azt mondta, hogy »pár napra« el kell utaznia. Azóta sem látta többet...

És asszonyok, pesti asszonyok, hangos életet élők, elegánsak; és eldugott életet élő vidéki hölgyek, akiknek szegény életében ő volt az egyetlen szenczió. Szomorú szemű lány, amint a postaépületben a táviró billentyűi fölé hajol, majd kitágult szemmel veszi át a levelet az idegen urtól, aki a városkában véletlenül megfordult és úgy köszönt neki:

— Csókolom a kezét, szép kisasszony...

Vagy talán az a kis lány, aki kurta szoknyájában, tizenhat esztendejével egy elmúlt kiránduláson a zöld hegyek között, alkonyati sétán, sirva borult a keblére, hogy többé nem tud nála nélkül élni?...

Fekete szemek és kék szemek és mélyen szürke szemek és szőke hajak, barna kontyok és éjszínű frizurák... milyen távoliak... hogy elmúltak... hol vannak ma már?

Szeverin fölállott. Lassan fölnyitotta az ajtót, a folyosón csönd volt és sötétség... Szeverin kilépett.

Nóra ajtaja a negyedik jobbra.

Nesztelenül, mint egy tolvaj, lopózott végig a folyosón Szeverin.

Kettő... három... négy. Negyedik ajtó. Megállott. Hallgatózott.

Előbb nem hallott semmit. Azután valami nagyon csöndes nesz ütötte meg a fülét. Halk ruhasuhogás, egy pohár egészen csöndes csendülése, amint valaki vizet tölt belé.

Szeverin főlshajtott. Azután visszahuzódott és eltűnt szobája ajtaja mögött.

Negyedhat. Leült. Most meg fogja kísérteni, hogyan fogja a lánynak elmondani azt, ami most

Sündermann Lajos tábornok és parancsörtszije Hubrich Arisztid kapitány, a cs. és kir. hadügyminisztérium megbízottjai, a porosz hadügyminisztériumban Berlinben.

A szultán és kíséretének felvonulása a konstantinápolyi hadügyminisztérium udvarában.

heves aggodalmakat okoz neki. Mert el kell mondania. Most kell elmondania, indulás előtt.

Majd így:

— Kedves Nóra, egy őszinte vallomással tartozom. Sok mindent mondtam volt magának, sok szépet magamról, vagyonról, szép, tarka életről. Azonban nem volt ez mind igaz, Nóra. Én egy szegény ember vagyok...

Csöndes kopogás hangzott föl ajtaján.

Szeverin fölemelte a fejét. Azt hitte, nem jól hall vagy talán éppen képzelődik.

A kopogás megismétlődött. Valamivel hangosabban.

Fölugrott. Az ajtóhoz sietett. Fölnyitotta.

Az ajtóban Nóra állt. Utrakészen.

— Bocsásson meg — mondta suttogva és olyan sápadt volt, hogy Szeverinnek lehetetlen volt észre nem vennie. — Nem illik, hogy egy idegen férfi szobájába jöjjenek be, a mikor még mindenütt alszanak, de kell, igen, beszélnem kell magával. Szeverin.

Szeverin szive elszorult. Valami rossz sejtélem vett erőt rajta. Behuzta a lány után az ajtót és észrevette, hogy a keze láthatólag reszket.

Nóra leült. Szeverin megállott előtte.

— Üljön le, Szeverin. Így talán könnyebben fog menni a dolog.

Szeverin is leült.

— Egy őszinte vallomással tartozom magának, Szeverin — mondta a lány lehetőleg nyugodtan, de a hangja remegett.

Mi ez? Szeverin nem akart hiñni a füleinek. Hiszen ő is éppen így akarta kezdeni.

— Bizonyosan hallott tölle valamit, Szeverin, hogy én már egy izben által mentem az élet egy szomorú játékán. Hiszen egyszer meg is kérdezte töllem, vajjon behegedt-e már az a seb?

A férfi bólintott.

— Akkor én nem feleltem a kérdésére. Nos hát most itt az ideje, Szeverin, hogy bevalljam: az a seb még maig sem gyógyult be.

Nóra szemének egész melegségével nézett a férfira.

— Legyen erős, Szeverin, ne veszítse el a nyugalalmát, nagyon kérem, édes jó barátom, ne veszítse el a nyugalalmát.

Szeverin szivét egy erős és váratlan fájdalom félájultra bénította. Mozdulni sem tudott.

— Elmondom az előzményeket. Nagyon szerettem egyszer valakit, kedves Szeverin. Egy katonatisztet, főhadnagy, a keresztneve Húbert. Rövid ismeretség volt, váratlanul jött, de az első napokban megérzi azt az ember, ha végzetes érzést ébreszt a bensőnkben valaki. Nem beszéllek sokat erről, Szeverin. Fájna magának, tudom, tehát röviden csak annyit, hogy Húbert megkérte a kezemet. Kikosarazták. Tudták, hogy szeretem, de kikosarazták. Most aztán megtörtént az, a mit maga is tud. Meg akartam halni, Szeverin, meghalni... tudja-e, mit tesz az... valakiért meghalni... Elhiszi-e hát, mennyire szeretem azt embert?

Szeverin arcából eltávozott minden vér és egy eszméletlen fájdalom ült ki az arcára.

Nóra elfordította a fejét. Szive mélyéből sajnálta most ezt az embert, a kinek ekkora szenvedéseket kell okoznia.

— El voltunk szakítva egymástól hetekig, — folytatta a Fellegi lány. — Nem láttuk egymást és hirt sem hallottunk egymásról. Nemsokkal azután, hogy ide kerültem, egy napon váratlanul találkoztam vele az utcán. Rövid ideig beszélhettünk csak és semmit se. De én láttam, hogy még mindig szeret és ő láthatta, hogy még mindig szeretem. Akkor elutazott. És mindennap irt egy levelet. Abban az időben került ide maga, Szeverin. Egy ember, egy jó és kedves ember, a ki szerelmes belém — ezt hamarosan megállá-

Sebesült katonák hajókirándulása Esztergomba. Rendezte az Egyetemek Kórház-Egylete. A hajót a Dunagőzhajózási Társulat engedte át. 1. Balról-jobbra: Fitos Jenő, K. Kovács Gyula, dr. Zsembery István, dr. Hindy Zoltán, Nemes Antal püspök. 2. Csernoch János hercegprimás üdvözli a megjelenteket. Hám Gyula felvételei.

pitottam magáról. Miért ne legyek kevésbé jó magához, gondoltam és a magam szerencsétlen szerelme jutott eszembe. Meghallgattam, a mit mondott, eltúrtem a vallomásait, sőt azt hiszem, néhány boldog percet szereztem is magának, ezt nem tagadhatja. Ugy-e, jó voltam magához Szeverin?

Szeverin még mindég nem tudta, mi lesz ebből? Bólintott: igen, Nóra valóban jó volt hozzá.

— Húbert egy alkalommal, még régebben, a mikor apáék elutasították őt, azt akarta, hogy menjek el vele. Akkor ostobán és szemérmatosan nem akartam ezt. Nem, nem, inkább meghalok. De édes Istenem, mikor az ember már egyszer közel járt a halálhoz, sok mindenről másképp gondolkozik. Az én gondolataim is bátrabbak, egészen mások lettek, makaçsabbak és most már boldog akartam lenni. Húbert egy levelében újból fölvetette azt a gondolatot, hogy menjek el vele, utazzak el vele... de én még akkor is idegenkedtem ettől. Megszökni... mint egy rossz asszony... vagy egy éhes színész. És előkerült a báró, ez a házasság megfagyasztotta bennem a vért, megtörte bennem a végső ellentállást is. De még mindig nem tudtam, hogyan? Húbertnek nem volt szabad idejönni, elég lett volna, ha csak egyszer is észreveszik, engem rögtön vittek volna innen tovább. Nem képzelem mennyire gyűlölik őt a szülőim! Én magam ismét nem tehettem semmit, ehhez mégis bizonyos előkészületek kellenek és én csak egy lány vagyok...

Szeverin előtt lassan világosodni kezdett a játék, a mivel őt a Fellegi-lány meggyötörte.

— Akkor maga, Szeverin, miután sok minden bajomat föltártam maga előtt... maga volt az egyetlen bizalmasam... akkor maga előállott azzal, hogy utazunk el. És most, igen, ekkor jött az a gondolatom, hogy a maga segítségét veszem igénybe. De a maga tökéletes jószívűségében sem voltam biztos, nem merem őszintén és nyíltan csinálni, hátha maga megtagadja segítségét, hiszen oly kevés egészen jó ember van a világon és maga a mellett szeret is engem... tehát nem voltam őszinte magához, hanem... bevalom... elbolondítottam magát... mintha csak kettőnk-ről lenne szó. Érzem, ez csunya játék volt...

Szeverin elfakultan, rekedten, csendesesen mondta:

— Csunya játék volt...

— De Istenem, Szeverin, ha az ember boldogságáról van szó, ki válogatja olyankor az eszközöket?... Tehát becsaptam magát, kedves jó Szeverin és úgy beszéltük meg, hogy ma reggel ketten utazunk el innen.

Nóra lehajtotta a fejét.

— Egyszer megígérte nekem, Szeverin, hogy teljesíteni fogja a kívánságomat. Egyetlen egy kívánságom lesz magához, a boldogságomról lesz szó és maga teljesíteni fogja. Emlékszik-e rá Szeverin?

— Emlékszem...

— Mindeddig nem kértem magától semmit, mára tartogattam ezt a kérésemet. A szavát adta rá, hogy teljesíteni fogja, tehát bizonyosan teljesíti is. És én most azt kérem magától, Szeverin, maradjon maga ma hat óraker itt a szobájában nyugodtan és tegyen úgy, mintha nem is tudna az egész dologról semmit. Nehéz lesz?

Szeverin felnyögött és eltemette a két szemét és egész arcát a kezei közé.

— Ne gyöngüljön el, Szeverin... Legyen nekem jó, jó barátom és tartsa be az ígértét. Ugy-e számíthatok erre?

Szeverin képtelen volt arra is, hogy a fejével igent vagy nemet intsen.

— Nagyon fáj nekem, higgye el, Szeverin, hogy ekkora fájdalmat okozok magának. De nem volt más mód. És én is már annyit szenvedtem. Maga rövidesen el fog engem felejteni.

Szeverin fölemelte pillantását a lányra. Nóra azonban lassan elfordította a fejét.

— Haragudni fog rám, Szeverin. Hosszu ideig. Azután ez a harag megenyhíti majd a szívét és akkor én már nem is leszek többé benne. Semmi sem könnyebb, mint elfelejteni valakit, a ki rossz volt hozzánk és a kit szerettünk. És én most rossz voltam magához, a legszebb álmait tettem bizonyosan tönkre és maga talán már gyűlöl is engem. Ne mondja, hogy nem. Ha most nem is, de gyűlölni fog engem.

Karkötője órájára pillantott a lány és ijedten felállott.

— Istenem, mindjárt hat óra. Húbert lent vár a kapu előtt, hiszen idejében megírtam neki mindent, mennem kell, Szeverin, nehogy lekéssük a vonatot.

Szeverin meg sem mozdult.

— Isten áldja meg, kedves Szeverin, egyetlen jó barátom és egyetlen jóltevőm az életben. Sohasem fogom elfelejteni magát. Sokára, ha majd megenyhül a lelke és nyugodtabban fog majd rám gondolni, kérem, bocsásson meg nekem. Akkor majd higgadtan mérlegelni fogja a dolgokat és belátja majd, hogy nekem van igazam. Annyi lány és annyi asszony van a

parneggi Pollack Frigyesné gyergyószentmiklósi Kövér Gabriella,
néhai Hieronymi Károly kereskedelmi miniszter unokája, akit a Vörös Kereszt Egye-
sület hadiékítményes ezüst díszérmével tüntettek ki. Zimmerauer műterem felv.

világon, sokkal jobbak, mint én, Szeverin, temesse majd el szépen az én csunya emlékemet.

Szeverin meg sem mozdult.

Nóra most — mint egy ellenállhatatlan kényszernek, egy nagy-nagy szánalomérzetnek engedve — lehajolt hozzá és könnyedén megcsókolta homlokát, a melyen szinte átsugárzott a lélek végtelen bánata.

— Isten áldja meg és legyen rövidesen még nagyon boldog.

Ezek voltak a Fellegi kisasszony utolsó szavai.

Szeverin, mint valami rossz álomban, nagyon messziről, szinte hallotta egy ajtó csöndes csukódását.

Hallotta az elhangzó lépteket és mindennél hangosabban a szive ijedt, dobogó dobolását.

Hallotta a perceket, a mint végzetesen és rohanna futnak előre és tépik magukkal az események változhatatlanságát.

Hallotta a havas ágak halk ropogását, a mint a hajnali szél bujkált közöttük és meg-meg rázogatta őket.

És hallotta, hogy messzire, nagyon messzire csöndes robogásba kezd egy kocsi és a kisvárosi utca szögletes kövein egyre messzebbre távolodik, olyasformán, mint a hogyan az élet boldogsága szokta elhagyni az embert bizonyos végzetes pillanatokban és többé nyoma sem marad.

De mozdulni nem tudott.

Milyen hideg van. Hová lett az élet?

Él-e még ő vagy meghalt talán és ez, a mit lát, az utolsó kép, a mi a halott szemekre végsően szokott belerajzolódni?...

Kicsoda ő?

Hol van ő most voltaképpen?

Ember... Mi az, hogy ember?

Szerelem... Mi az, hogy szerelem?

Hideg van. Belül van hideg... Vagy kívül? A szobában? Vagy a szívében?

Nóra... Ki volt ez a lány? Ismerte ő? Olyan ismerős ez a név: Nóra.

(Folyt. köv.)

gróf Zichy Aladárné Wenckheim Ilona grófnő.
d'Ora műterem felvétele.

AZ ÁLOMHOZ.

Álom! tőlem szállj a csukott szemekre,
Hogy lássam halvány tükörét a holdnak
És szendergő fénye idézze halkan
Vissza a multat!

Ó, mert elporladt ami drága s szép volt
S nincsen más kincsünk, csak a röpke emlék!
Mindenhol bánat zokogása hallszik
Most a világon.

Nem tér többé vissza a régi korszak,
Melyben gond nélkül s örömben éltünk,
Ártatlan gyermek születése bűt hoz
Már az anyának!

Mert: mért is jöjjön vidoran világra
Pajkos gyermekhad, ha lépni durván,
Legszébb ifjúsága aranykorában,
Mindet a balsors?

Álom késsél! bús feledést ne adj még,
Hadd nézzem holdnak tipegő tünését
S fényének hunytával örökre zárjam
Sírba a multat!
Sziny Lajos.

Metamorfózis.

Irta Zilahy Lajos.

Lohonya diákkorában került a Czenkek kastélyába. A kegyelmes ur levelet irt a vidéki gimnázium igazgatójához, hogy küldje el hozzá a legokosabb és legszelidebb diágyereket a lyceumból, akit a fia: Czenk Zoltán mellé akar szegődtetni, aki ezidőszerint a legnagyobb lóköttő az egész világon. A gyerek elnőtt a francia bonne-ok és német fräuleinok szoknyája mellől, a jó Isten sem bír vele, — talán valami kis barát újra a jó utra téríti és felébreszti benne a tudományok iránti vágyat, — ezidőszerint egész nap a parkban parittyázik és a kis erdő mellett szamaragol.

Másnap reggel az igazgató ur levelével megjelent a kastélyban »Lohonya János, főgimnázium IV. oszt. tan.« Ez volt a névjegyére írva. A kegyelmes ur kissé savanyu arccal nézett rajta végig, mert a gyerek pupos volt. Az igazgató azonban azt írta, hogy »nyugodtan eltekinthet Excellentiád e gyermek alig számbavehető testi hibájától, mely a kegyetlen természet jóvá nem tehető tévedése, mert e gyermek testi fogyatkozását pótolják lelkének szépségei. A legmélyebb és legalázatosabb tisztelettel vagyok Excellentiádnak készsége szolgálja Vukisics Teofil, főgimnáziumi igazgató.«

Lohonya a kastélyban maradt és jelenléte Zoltán urra valóban szelidítő befolyással volt. Egy hihetetlenül hegyesorru angol kisasszony szárnyai alatt most már hárman rándultak ki az erdőbe a cinóberpiros számárfogaton: Zoltán, Karolin és Lohonya. Karolin ekkor tizenkétéves volt, szivalaku gyermekarcában két nagy ibolyaszemet hordott, a haja pedig sáfránysárga volt. Hasonlított Fra Angeló gyermekleányaihoz, akik szelidek voltak és vékony fehér kezük olyan törékeny, mint a gyenge lilium kocsána.

Lohonya rövid megszakításokkal négy évig élt a kastélyban. Ekkor el kellett neki távoznia, mert Zoltánt külföldre küldték. Karolin utána szaladt és egészen a park vasrácsos kapujáig kísérte.

— Isten vele János! — mondta neki a kapuban és az arcán könnyű pirosság futott el.

Nagyon szerette a kis pupos barátját, akinek mély és állatian szomorú szemében titokzatos fájdalomakat látott.

Lohonyának biborosra vált a homloka, lehajolt és szóltanul megcsókolta a Karolin kezét.

Mikor már messze járt, megállott és visszanezett a kastélyra. Vad sirás tépte belül a mellét, egy fának támasztva a fejét, nézett vissza a kastélyra, amelynek magas kupolája vörösen lángolt a napfényben és a sötét fenyőfák alatt ezerszinű virágágyak szikráztak, mint a smaragdzöld fűre terített matyókendők.

Lohonya most tudta meg, mi volt az a fájdalom, ami négy év óta feszítette belül a szívet, most tudta meg, most érezte, hogy halálosan szerelmes Karolinba.

Lohonya Pestre utazott és filozopternek iratkozott be az egyetemen. Legjobban görög-latin tanár szeretett volna lenni.

*

Néha, mikor nagyon árvának érezte magát, hosszú leveleket irt a kegyelmes asszonnak, Zoltánnak és Karolinnak. Ficzek Jánossal is élénk levelezésben állott, Ficzek válaszolt legszorgalmasabban a leveleire. Ficzek volt a legöregebb inas a kastélyban.

Lohonya sokszor éjszaka felült az ágyában, kitarta karjait a sötétségben és belekiáltotta a csendbe:

— Karolin!

Aztán zokogni kezdett, a kezefejét harapdálta vad fájdalmában, de fejét a párnák közé temette, nehogy a

Balról-jobbra: 1. Scherhauser főhadnagy a 82. székely ezred adjutánsa. 2. gróf Majláth István és Szabó László 8. honvédhuszár-hadnagyok. 3. Ádám György és Mulzay Sándor 8. honvédhuszár-hadnagyok. Szabó 8. honvédhuszárhadnagy felvételei.

sírása keresztül hallatszon a vékony Rabitz-falon és az élesfülű Militzerné megsejtsen valamit. Lohonya Militzernénél lakott albérlésben.

Egyszer azután levelet irt a kastélyba, hogy szeretne egy-két napra ellátogatni. Táviratot kapott, hogy kocsit várja az állomáson.

Igen szívesen, de igen hűvösen fogadták.

Szédülve állott meg Karolin előtt. Karolin ekkor már tizenhét esztendő volt. A haja olyan, mint az érett napraforgó: sötét és aranyló. A szája mint a nedves, piros korál és szeme, mint az erdők ibolyája. A termete nyulánk és kecses, mint a fiatal őzeké. Az ifjuság és a szépség áradt és sugárzott róla.

De nem a régi Karolin volt. Száján, melyen hajdan mindig akaratlan halvány mosoly fénylett, most hideg és gőgös vonás ült. És egész lényét valami zárkózottság és hűvösség vette körül, mint a fátyol.

Lohonya, aki a vasuton még arról ábrándozott, hogy egy óvatlan pillanatban el fogja kapni a Karolin kezét és vadul meg fogja csókolni, — másnap elutazott a kastélyból és úgy érezte, hogy utoljára volt itt.

Éjfél után két óraker másfél órát kellett várnia egy kis vidéki állomás sötét és rosszszagú várótermében a pesti vonatra.

Mozdulatlanul gubbasztott a kályha mellett, egészen egyedül volt a váróteremben. Kint álmos vasuti csengők berregtek néha. Ilyenkor riadtan felvetette a fejét, mint a ki mély álomból ébred, — aztán újra a mellére horgasztotta.

Meddig ült így? Talán öt percig, talán egy óráig. Aztán egyszerre megmozdult az egyik karja, a hátsó zsebében motozott a keze, előhuzta és magasra emelte a revolverét — a revolver megcsillant a sárga gázfényben — Lohonya belelőtt a szívébe és a váróterem padjáról az asztal alá fordult.

*

Consummatum est . . .

Az égbolt üres és néma volt, mint egy nagy téli puszta.

De aztán egyszerre azon a tájon, ahol a Macska és az Elefánt néznek farkasszemet egymással quadrillió esztendő óta, a két csillag között, lengő piros zászlóval és éles szirénbugással egy mentő-autó tört magának utat. A gép egyideig a tejut magas töltésén robotgott, majd nyíl irányában a Föld felé vette útját. Pár pillanat múlva kerekei megérintették az országutat s a kocsit megállott az állomás-épület előtt.

Két fiatal mentőorvos ugrott ki belőle, — mindketten angyalok voltak, — vastag szőke hajfonatuk alig fért el az aransávós mentősapka alatt.

Bementek a váróterembe, felkapták az asztal alól az élettelen Lohonyát és odakint a hordággal együtt betaszították a kocsiba.

A gép zugva megindult és éles szirénhang hasította végig az alvó égbolt csendjét.

Kevéssel virradat előtt érkeztek meg arra a csillagra, mely olyan messzi van, hogy a Földről csak Szent Jakab havának kilencedik napján látszik s amely Flammarion könyvében »Ezüst Lant«-nak hívatik.

A gép megállott egy nagy aranykapu előtt és hófehér szakállu portás jött feléjük.

- Mi ujság?
- Egy embert hoztunk.
- Adósság?
- Nem. Szerelmi bánat.
- Vigyétek a hármaspavillonba.

Megindultak a hordággal a hármaspavillon felé. Rózsaszínű virradat volt, a virággyak között egy halvány-szőke angyal sөpregetett.

A pavillon folyosóján letették a hordágyat a földre és az egyik angyal csendes megrázta a Lohonya vállát.

Magasházy László 10. lovas tüzérkapitány. Glósz Miklós tüzérfőhadnagy felv.

— Lohonya, keljen fel!

Lohonya kinyitotta a szemét és feltápáskodott.

— Itt várjon egy kicsit és ha magára kerül a sor, lépjen be a kihallgatási terembe.

Az angyalok az üres hordággal eltávoztak.

Vagy ötven várakoztak a folyosón.

Volt köztük egy temesvári varróleány, aki leugrott az emeletről. Egy kis bécsi cseléd, aki lugkőoldatot ivott. Egy ferdeszemű japán leányzó, aki harakirit végzett magán. Egy ifju francia, aki a frizurájáról ítélve, nyilván költő lehetett és egy komor, negyven év körüli férfi. És Lohonya.

Végre Lohonyára került a sor.

Belépett a kihallgatási terembe, ahol egy magas és hosszú asztal mellett óriás karosszékben egy patriarkaszakállu aggastyán trónolt. Mellette jobbról és balról két apostol vezette a jegyzőkönyvet.

A patriarkaszakállu végignézett a belépő kis pupos emberen.

— Hogy hívják?

— Lohonya János.

— Miért ölte meg magát?

— Szerelmes voltam.

— Reménytelenül?

Lohonya lehajtotta a fejét.

— Hogy hívták a nőt?

— Czenk Karolin.

A patriarkaszakállu intett egy angyalnak, aki alabárdal a kezében az ajtó előtt állott.

— Menj és keresd elő a Szerelem Matrikuláiban a Czenk Karolin törzslapját.

Mig az angyal odajárt, a patriarkaszakállu összefonta ujjait a szakálla felett, mely a térdéig ért és a következőket mondta:

— A szerelmi bánat halottjai, ha érzésük tiszta és igaz volt, nagy kegyelemben részesülnek.

Az angyal visszajött, egy óriás foliót cipelt a hóna alatt.

A patriarkaszakállu felütötte a nagy könyvet és keresni kezdte benne a Czenk Karolin nevét.

— Ebbe a könyvbe — mondta — minden leányzív titkos álmai be vannak jegyezve.

A »Cz« betűnél megtalálta a Czenk Karolin nevét:
— Ime: Czenk Karolin. Az ő ideálja, aki még nem érkezett el, egy magas, nyulánk termetű, bronz-arcu férfi. Fontos, hogy gyönyörű, erős, fehér fogai és nagy kék szemei legyenek. Lehet gesztenyebarna, de legyen inkább hollófekete. A keze szép és ápoltságos legyen. Legyen erős, mint egy birkozó és termete olyan, mint Apollóé.

A patriarkaszakállu elgondolkozott egy kicsit.

— Mától kezdve Lohonya János, az ön neve gróf Pettenstein Erich. A tizennégyes ulánusok főhadnagya. Vissza fog menni a Földre, megismerkedik Czenk Karolin kisaszonnyal, megfogja szeretni és elveszi feleségül. Elmehet...

Lohonya mélyen meghajolt a patriarkaszakállu előtt.

*

A kisváros csendjét éles trombitaszó verte fel. Ulánus katonák érkeztek a hadgyakorlat napján a városba.

Pettenstein főhadnagyot és Zweig báró kapitányt a közeli Czenk-kastélyba szállásolták el.

Ezen a napon ismerkedett meg Czenk Karolin a későbbi férjével: Pettenstein Erich gróffal.

ifj. báró Szentkereszty György, hősi halált halt tartalékos hadnagy a Vilmos huszárezredben, akinek emlékére szülei több alapítványt létesítettek hadiárvak és rokkantak javára. Joanovics testvérek felv. Kolozsvár.

A H A R A G V Ó H O Z.

Ó, üzenj nekem békét
S add örömök izét a számba! —
Kora lenne még, jaj, kora még
Gondolnom a halálra.

A szemem hús tükör volt,
Márványosan csak nézett,
Mámor nem lángolt benne,
Kristályosan ígézett.

Még sok titkot nem értek...
Kéj nem égette ajkam,
Kora még meghalnom, kora még! —
Ó, sajnáld meg az ajkam!

OSVÁTH ESZTER

L Á T N O M K E L L . . .

Látnom kell egyszer messziről,
Szemed tengerébe kell nézmem,
Mi csillog benne: bánat vagy öröm?
Viharzik-é, vagy már elült emlékem?

Látnom kell egyszer messziről:
Hűvös táján a némaságnak,
Hol törten, vergődve röpködnek
Széthulló szárnyai a vágynak;

Mint két idegen úgy jövünk szembe,
Egyik titkon küzködve sirva, —
Látnom kell egyszer messziről:
Mi van a homlokodra írva.

OSVÁTH ESZTER.

Pfeifer Ferdinánd-féle könyvkereskedésben

minden könyv kapható s minden folyóíratra elő lehet fizetni.

(Zeidler Testvérek)

Alapítási év 1841. Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 7. sz.

Renaissance-levelél

Irta Fodor Gyula.

Madonna Claudiának, Lambertino condottiere nejének, Giulio Romano üdvözlését küldi!

Tündöklő és gyönyörűséges asszonyom, jó estét, a Madonna és Aphrodité örködjenek álmaid felett és magányos éjszakáidat izesítsék dús lakomák mézével és isteni szerelmek borával. Ma reggel megjött leveled és belőle mély szomorúsággal értesültem, hogy barátunk és urad, a kedves és kitűnő vitéz, Flórenc szolgálatába lépett, magadrahagyott és a városban nincs fiatal ember, aki mulattatna és én, én sem siethetek a szolgálatodra. Egyetlenem, őszentsége szeszélye ideköt, személyesen ügyel fel munkámra, szakadatlan kell dolgoznom a Konstantin-termen, avatatlan kezem folytatja a mester félbemaradt alkotását. Nem szeretem, ha bámészkodik, miközben dolgozom és a multkor, amikor ismét itt lábatlankodott az állványom alatt, dühömben olyan téglaszinre festettem a testeket, hogy a vén oroszán majd elájult. Testőreivel őriztet, és míg ő egész éjszaka mulat, engem itt tartanak a loggiákban és csak a gitár hangját hallom, a lányok énekét és a kandeláberek fényének imbolygását látom. Vasárnap azonban kiszöktem, igaz, két napig maradtam csak távol, de megérte a fáradságot, mert a legfrissebb pletykát küldhetem el néked. Hasonlíthatatlan a legfrissebb római pletykát, unalmad üzésére.

Antonio Scarli, a kopasz, hazaérkezett Velencéből, ahol rengeteg pénzt lopott össze a nagytekintetű tanács és a Magnifico közreműködésével. Hazatért és megházasodott. Az öccse szeretőjét vette feleségül, a szőke és édes Fiamettát. Az esküvőre engem is meghívtak, a meghívót Hadrián kardinális csempészte be hozzám és az ő ruhájában szöktem ki.

Az esküvő napján váratlanul hazaérkezett Párisból a Scadi öccse, a Fiametta kedvese. Két év előtt együtt mulattunk véle a piacenzai farsangon, emlékszel-e rá, Szivem, azóta férfi lett belőle, vállas, erős, barna arcu, szilaj, és vitte valamire a mesterségében is, állítólag még német megrendeléseket is kap, olyan varázsa van a hirének. Igyekszem azonban rendjén elbeszélni az eseményeket.

Gianbattista, amikor maghallotta, hogy Fiametta és Antonio egy pár lesz, ahelyett, hogy — amint illik — szerencsét kívánt volna, — kedveseink szerencséjén örülnünk kell — átkozódott, és összetörte, amit lehetett, a drága velencei üvegeket, a szolgák fején. Párviadalt, orgyilkosokat és mérget emlegetett — párviadalt, istenítéletet, a mi felvilágosodott századunkban! — végül pedig, amint az már az ilyen gyerekember szokása, elkezdett keservesen zokogni.

Később, egyszerre megnyugodott, lecsendesedett, megüzente, hogy részt vesz a nász lakomán és ajándékot is hoz: képet! Vásznat kért és olajat, egész éjjel festett, a zsuogori Scarli nagy dühére és dolgozás közben folyton énekelt, valami siránkozó francia dalt.

Reggelre a kertben találtam meg, álmatlanul, sápadtan, elcsigázva, kissé mintha ittas lett volna.

— Mit festettél az éjszaka, Gianbattista? — kérdeztem.

— Lefestettem egy iniciálémat, amely Károly császár kodexe számára készült, de megrendelték, vásznon, nagyban.

— Mi a tárgy? Nem néznők meg?

— Majd este! mondta a fiu — a lakománál. Ami pedig a tárgyat illeti, itt a könyv, amelyből vettem, olvasd el.

Tudod jól, Elefántcsonttoronyom, hogy könyvet, a Decameronén kívül, sohasem forgattam, amikor pedig ezt a német szarkalábakkal telerajzolt csomagot megpillantottam, úgy megijedtem, mintha brávókkal kerültem volna szembe a ghetto mentén, minden betű hegye tüzként meredt szívemnek. Nem is olvastam el, csak a címét. Ez állott rajta: *Percival, az ártatlan bolond*. Valami Wolfram nevezetű német írta. Nem kedvelem ezt a fajtát Claudia, sokat prédikál, nagyon okoskodik, amellet nehézkes, esetlen, közönséges. Mindig többet beszél a kelleténél és akkor sem mond semmit világosan. Valahogyan hasonlatosak az állatokhoz. Szinte félelmetesek. De ne beszéljünk róluk. Te Hajnaltestű és hogy egyik szavam másíkba ne öltsem, nem beszélek a lakomáról sem. Külön levelet küldök róla! (És elküldöm a forralt bor egy készitési módjának receptjét is, amelyett kétszáz scudoért vettem és amely felülmulja Petrarca sonettjeit.) Most csak azt mondom el, ami a lakomán történt. Úgy a hetedik fogásnál felállt Gianbattista, aki eddig szótlan ült, nem evett, csak ivott, odalépett a falhoz, ahol vászna függött, kezét a lepelre illesztette és miként a komédiások, előadás előtt, meghajtotta magát és prologba fogott.

— Méltóságos Uraim és Hölgyeim! Nemeslelkű bátyám, Antonio, az új Maecenas, a pápákat megszegyenítő árat kínált nem egy képemért, de a témájáért. Nem lennék művész, ha nagylelkűséget nem viszonzónak nagylelkűséggel. Néki adom, nemcsak a tárgyat, de a képet is, lakodalmi ajándéku. Engedjétek azonban meg, hogy mielőtt lerántom róla a leplet, elmondjam, mit ábrázol. Egy előkelő és ifju lovag, bizonyos Percival,

Vermes Mária.

Székely Aladár felv.

asszonyt sohasem érintett, fogadalma kötötte ehhez. Nagy és nehéz megpróbáltatásokon kellett keresztül mennie, de ő férfiként állta, míg egyszer végzete egy lilium-mezőre nem sodorta. A mező virágjai ifju lányokká változtak és indaként vették körül. Az egyik lány meghalt hugának képében jelent meg előtte, láttára a lovag elfeledte fogadalmát és megcsókolta a lányt. . . Ezt a jelenetet vetette vászonra ecsetem. Ime!

Lerántotta a leplet. A lovag Gianbattista képét viselte, a lány pedig, aki junói karjaival belekapaszkodott és bőkezű teshajlással meztelenségének minden kincsét az első pillanatban szétszórta a társaság között, a lány, Fiametta volt. Ott állott a menyasszony fátolytalanul a vendégek előtt, senki sem kételkedhetett benne: csak természet után lehetett ilyen szabatosan felidézni ifju testének karcsu vonalait.

Pillanatig csönd volt, a hölgyek végül kuncogva nevetni kezdtek, a jókedv dagálya előntötte a kedélyeket. Antonio Scarlinak is együtt kellett nevetni a vendégeivel, ha nem akart játékrontó és még sokkal nevetésesebb lenni.

Csak Gianbattista zokogott és rohant részegen és kócoson el, az éjszakába és hallom, Antonio utánna kergette Fiamettát is.

Gianbattistát sajnálom, mert ebből is láthatod: elmés fiu volt és jó piktor. A képe, valóban nagyszerű, lemásolom és elküldöm neked.

Az ör jelenti, hogy Leo, ez a türelmetlen csontváz, megint itt settenkedik a loggiákban, sürgetni jött a munkát. Így hát csak a vágyaimat küldöm Feléd, Tündér, akinél egyedül csak a Nap és a Rafeale színei tündöklőbbek.

A te Giuliód.

Bolgár Lilly és Balás Dóra lovaglás közben. A háttérben B. Papp István és Ottlyk László.
ijj. Bolgár Ferenc felv.

Apró képek.

Irta Beöthy-Zsigmond László.

Éjjeli járőrben.

Szivek dobolnak és a fenyves zúg. . .

Még éjjel van; sötét titkokat rejtő sejtelmes éj. . .

A csehek örsén ereszkedénk az éjszakának. Egy-egy lövés csattan, tolakodó fény dereng, majd hulló csillag zuhan a szép fehér mezőbe. . . Darabosan, sűrűn hull a hó, halk nessel mint a selyem suhogása — finom csipkefüggöny jégrózsás ablakon. . . Kötésig süpedünk a szüzi fehérségbe; — és az marasztal lágyan, utánunk nyúl, ölel szerelmesen és a siri csendben panaszos széllel fülünkbe sóhajtja: — Maradj itt én velem, maradj itt én nekem! Dőlj le a legszebb bokor alá, melyet vastagon meglepett a hó s az nézd, kitarja karját, hogy széltől is óvjon. . . Jer oda, vetek neked nászi nyoszolyát, fehér puha ágyat és úgy várlak oda. . . És ha én egyszer karomba zártalak: sose vágyol senki ölelése után. . . Óh jer, úgy vágyom utánad! A legelső havasi virágokból neked kötök csokrot és az első hóvirág-bokrétát is terád szórom. . . És ha egy májusi verőre szétfoszlik köntösöm, mint egy téli álom, a tisztaság álma, hőszinü álma: fehérbe borult galagonya s egy szerelmes csipkerózsa hullatja rád szirmát és öllekzenek feletted. . . Akkorra már csak az orom csillog és a te csontjaid a szirmok közt, csipkerózsa ölében, szépen, féhéren. . . Ó, jer velem álom-világba, igézetes, hófehér tündér-világba. . .

Az égi füves ezüstszirom virágjai lehajtják fejüket. Az orosz örsön érzelmes szláv dalokat dudolgatnak, fát kopácsolnak és harmonika szól — és mi csak állunk és várunk a hóban, kötésig a hóban. . . Egyszerre idegen, óvatos neszek motoznak mögöttünk. . . Fojtott hang hajol felém: hadnagy úr, hátunkba kerültek. . . végünk! . .

*

Dereng. . . A csillagok fátyolt vontak arcuk elé. . . A szív a torokban buggyan fel, a fülben dobol s a nyitott száj hallgatódzik tikkadt, halk lihegéssel. Egy kulacs csördült meg. . . egy árny is látszik? Ma még vérrózsák nyílnak a havon. . . A hajnali szél füttyent egyet, vagy emberi hang volt, jeladás? A szél zihál. . . Várunk, várunk a halál dörgőszavú üdvözlésével. . . Csend; sehol senki. . . Vagy ők várnak — úgy mint mi — lélekzetüket torkukba fojtva? Fázunk. Félnégy óta derékig hóban. . . Már fáj a hideg, nagyon fáj, könnyek peregnek a kemény arcokon, de nem végig: útközben meghalnak, útközben megfagynak. . . De hátha átvágjuk magunkat, ha egy-ketten el is maradnak, hátha? És indulunk és olcsó kis életünk lopnánk viszsza. . . hátha még lehet, csak még az egyszer! . .

Izgalmas utazás, nyomunkon támadt keskeny csapáson; a fák közt korhadt tönkök, jeges sziklák, kidőlt, porladó törzsek, mind-mind méteres hó alatt, míg a szürkület csendesén ködleni kezdett. . . Csak tovább, felfelé a hegynek. . . Néha egy galy megunja terhét, lerázza: hó halk nessel hull hóra — és mi összerezzenünk. . . És egyszerre, amint a fák ritkulnak, merev, fekete árny egy fehér fenyő alatt: örszem, de már a mi huszárunk! És nem késik a sóhajtás felfelé. . . De míg az örszemet elérjük — fekvések, otromba lábnyomok, egy csapzott kucsma árulva mutatják, hogy itt voltak ők, itt várták, hogy a járőr kilépjen a dróton, meglapulva, orgyilkosan és a nyomok elvesznek a fák közt. . .

Az örszem mereven, mozdulatlanul áll, mint urnőjét őrző alabárdos, ódon, középkori várkastély boltíves tornácán. . .

És akkorra a hó is rózsaszínü volt. . .

tahvári és tarkeői Tahy István
30-as honvédhadnagy, a III. oszt. hadiékítményes katonai érdemkereszt tulajdonosa.

Erdélyi napokból.

I.

Az estve a lila ködös völgyből beballagott a faluba. A mint lefele ereszkedett a szelid domboldalon, a hol a venyigék dús fűrtjei értek, egy halk »Dicsértesség»-kel fogadta a vizmosásos, görbe kis utca elnémult csendje... Mindörökké — mondta ő is halkán és összereszt, midőn egy házórző kuvasz belevakkant a bársonyfekete csendességbe...

A fehér kis házak, mint gyöngyházfényű gyerekjátékok — melyeket beledobtak parasztvirágos kicsi kertbe — lehuny, világtalan szemmel álmodják szegény kis álmaikat a lágú és méntaszagos nyári estében...

A kis templom összekulcsolt kézzel letérdelt a mozdulatlan tetszhalott fák között, a melyek lombjaiba most hull bele a halvány-piros ujhöld elfáradt sarlója... Régi, rojtosodó fekete brokáton egy csepp izzó tűzopál...

A folyón egy gazdátlan csónak ringatózik és holt álmok szederjes teste — letört és megölt fehér virágok...

*

A toronyban valaki éjfélre kondit... A kóruson régi zsolozsmákat bűg az orgona és a sötét oltárra hervadó vörös rózsákat hullat az örökmécs... És az oltár fakó virágos lépcsőjén egy sápadt, csákós fiatal katona és fehér selyembe burkolt halvány leány összebörült fejfel fogadnak örökös hűséget...

...A fiu — az erdélyi huszárok hadnagya — egy szeles, borult napáldozáson — még az első őszön, midőn kalandos utakról, hosszú lázas várások után rendetlenül tértek meg az Ő lopva küldött, szálkás betűkkel irt csipkefinom levelei — a szívéhez kapott és szétvetett, kitárt karokkal lezuhant lováról egy párás orosz réten... És a leány elment utána...

A vén fákon valami fázás fut végig... Már hajnali hírnök... A násznép halkán eloszlik...

A toronyban harangkötélen hintázik a csend...

II.

A kertek alatt halkán, álmosan csúszik el a folyó... Zöld selymen elvesztett ezüst-fehér pántlika a szász lányok pezsgőszínű kalapjáról... A parton — mint komoly és ünnepies arcu, ittfelejtett örök régi-régi erdélyi napokból, midőn még az utolsó fejedelem várta sebes kopói előtt felporozott golyóra a sötét erdők magányos remetéjét: a vén agyarast, egy homályos völgy fenekén — dülöngenek a korhadó fűzek és bölöngató fejüket néma alázattal behajjtják a csillogó levegő lágú kékségébe...

Édes-csendes alkonyborulás... A Maros vize folyik csendesen...

A fűzesben felébredt egy szellő és amint végigtáncol a frissen kaszált réten — melyen a halott pipacsok, mint alvadt vércseppek bágyadoznak — olyan illatok parfümjét kergeti maga előtt, hogy bódult álmodás lép meg és csak a harangozó csendülése riaszt fel álmodozásomból...

Ave Maria!...

Neked kondul az imádságos szó és Hozzád fohászknak hosszú, verejtékes utban fáradt, poros katonák... A mint végig ömlik — mint némely ajtatos dal — az elhalkult falu kicsiny utcáin, szembe találkozik a levágott hegyi fűvek utolsó sóhajtásával és a hogy megölelték egymást — összefont karokkal sietnek-libegnek távoli kék hegyek felé...

Az alkony, mint titkos találkára suhanó fátyolos leány, végigosan a parton.

A nap már elaludt rózsaszínű nászágyán és opálkék ködöket vont szemérempirban égő arca elé... A fűzesen halk suttogás lihegett által... Ott tajtékos, zúgó örvénybe ugrott fehérarcu szerelmesek találkoznak titkon...

...A hol álmodozom — egy vén fűzfa borul le a vizre, mintha valakit siratna és az ezüst lombok párás függönyének rejtett redői között epedő panaszszal nyögdécsel egy szerelmes gerle... Az estve lágú, barna árnyai szeliden megfogják egymás hús kezét... A boglyák feketén, komoran virrasztanak, mint sirató asszonyok... És a rét felett, mint finom, könnyű csipkefátyol táncol a párák lehelet-teste...

Valahol egy vonat belesikolt az éjszakába...

Messze van odáig... végtelenség... örökkévalóság...

A boldogság kápolnája egy szent szigeten...

Adler-Rácz József 10. lovastűzérhadnagy a megfigyelőn.
Glósz Miklós főhadnagy felv.

Régi magyar társaság.

Nem tagja az akadémiának a nagy erejű lyrikus Vajda János sem.

Nem is lesz az soha. Egyszer azt találta fejtegetni, hogy legfőlebb középszerű költőnek tarthatja Gyulai Pált.

Ez éppen annyi, mintha valaki egy monarchiában kamarás akarna lenni és élceket mondana uton-utszélien a főkamarásmesterre.

Sőt még rosszabb. Mert monarchiában mások is beleszólanak a dologba, nemcsak a főkamarásmester; de abba, minő költőt válasszanak az akadémiába, ugylátszik nem igen szól bele az I. osztályban halhatatlan halandó, a mióta belátják az emberek, hogy a »Budapesti Szemléte« sem ellenőrzés alá helyezni nem lehet, sem pedig megjavítani.

Vajda János maga a megtestesült ős-erő. Még akkor is, ha a brook-streeti divatkép szerint öltözik, az ős erdők dunántuli magyar dálnok Ingo-márja sugázzik elének titáni alakjából.

Egyszer egy tudákos társaságban voltam.

Arról volt szó, hogy mi minden lehetett volna ebből a Vajda Jánosból, ha nem Magyarországon születik, hanem pl. Angol- vagy Németországban.

— Mekkora Carlyle válhatik belőle — szól egy angломán — ha Angliában születik és végig tanulja a »Trinity College«-ot!

— Lefőzte volna professor Leót, ha a prózára adja magát és valahol a Rajna partjain végzi iskoláit, okoskodik egy Heidelberget járt tanfelügyelő-jelölt.

— Minő gondolat! Vajda János és német professor! Elmélkedik a költő »Ginájának« egyik titkos imádója.

— Valóságos prankratiasta lett volna belőle — kiált föl egy korinthusi isthmust járt tárcairó. Lefőzte volna Hellas összes athletáit és azonfelül még külömb verseket irt volna Pindárnál.

Barátom, ha már a görögökről beszélsz, — érdekeskedik egy vadonatúj keleti utazó — ha már a görögöknél vagyunk, maradjunk csak Missolonghinál.

Mennyire imádtá volna ezt a Vajda Jánost lord Byron! Én nem tudom, hogy mennyire imádtá volna őt lord Byron, de azt nagyon erősen hiszem, hogy ha Petőfi Sándor föltámadna s valamiképp az Akadémia palotája előtt találkozna Vajda Jánossal, lánglelel egész melegével megölelné őt és ezt mondaná:

— Hadd el pajtás! menjünk ki inkább az állatkertbe!

* * *

Rút dolog az is, hogy egy oly kitünő alaposágu nyelv-buvár, mint Bálinth Gábor, még mindig nem választatott be az Akadémia tagjai közé.

Nagyszerű uti fáradalmi közben t. i. valahol a Gobi pusztán Sasku Károly illemtanának azt a fejezetét, mely a m. akadémiai tagok és a még nem tag magyar tudósok közti társalgási stylusra vonatkozhatott volna, de a melyet a boldogult Sasku Károly akadémiai javitnok léteére sem merészelt közrebocsátani — ezt a csodás fejezetet t. i. valahol a Gobi pusztán kifutta Bálinth Gábor fejéből a szél.

Meg is lakolt e vigyázatlanságáért.

Csaknem éhen hagyták elveszni.

Hogy mégis családját táplálhassa, fölszedte magát a kitünő magyar tudós és beállott — vámhivatalnoknak — Törökországban.

Most a »British Museum« alsóbbrendű hivatalnoka és Körösi Csoma Sándor sorsáról elmélkedve hirdetheti a magyar nemzet angol bámulóinak, hogy

Hungária Nagyszállóda

Elsőrangú ház Budapesten.

Minden modern kényelem: fürdő, telefon, meleg és hideg vízvezeték.

Étterme az uri világ találkozója.

mennyire életbevágó könyvet írhatott volna, ha egészen hiven mert volna írni az a szerencsétlen Sasku Károly!

* * *

Nem tagjai az akadémiának hazánk legjelesebb jogtudósai — Csemegi Károly, Dell' Adami Rezső, Szokolay István, Wlassich Gyula sem.

Csemegi ajándékozta meg a nemzetet a »Büntető-törvénykönyv«-vel és annak egy oly indokolásával, melyről többet irtak hirneves külföldi tudósok, mint összes újabb jogtudományi irodalmunkról. Mind hasztalan. Csemegi még nemrégiben vidéki prókátor volt, — azóta államtitkár, sőt excellentiás merészkedett lenni, a nélkül, hogy valaha is csak egyetlen egy bókot is csapott volna az akadémiai többség tagjainak. Ez már magában elég, hogy a magyar tudomány csarnokára nézve holt embernek tekintessék.

* * *

Dell' Adami is nagyot vétett; szintugy Szokolay. Amaz ifju kora dacára alaposan kimerészelte mutatni nemcsak hogy mennyire tudománytalan dolog a chauvinismus a jogtudományban, hanem még ki is merészelte tudományosan apróra mutatni azon hűbéri vagy legalább rendi maradványokat, a melyek dacára 1848-iki demokrata szellemü alkotmányunknak, a mi érvényben levő magyar magánjogunkat jelenleg is annyira eléktelenítik.

No csak ez kellene még, hogy most vegyünk föl az akadémiába ilyen demokrata tudóst, éppen most, mikor csak ugy borsószik a hátunk az örökösödési jog codifikálásától! Mondogatják magukban a rendiség többé-kevésbé álcázott bajnokai és van is befolyásuk elég, hogy legkülönbözőbb rendü és rangu ügynökeik által megtudjanak gátolni egy ilyen katastrofát.

* * *

Szokolay pedig tudományos kritikát mert írni saját szakközlönyében a Horváth Boldizsár igazságügyi működéséről. Vége van neki; soha sem lehet belőle akadémiai tag.

Legfőlebb lesz még Wlassicsból. Nagy munkát irt a büntető jogtudomány köréből, mely nálunk valóságos esemény. A kitünő laringoskop dr. Navratil Imre orvostanár, Sághy Gyula jogtanár, Lánczy Gyula volt országos képviselő és jeles politikai tudós, szintén azok közé tartoznak, a kiknek be nem választása fölött ószintén sajnálkoznak a szakértők.

* * *

Orbán Balázs tulajdonkép bárónak született. De letette a bárói rangját s nem használja soha a bárói címet. Már ezt sem tudja neki soha megbocsátani Gyulai Pál: — e mellett sokan irigylik az ő rengeteg bajuszát és mesés kalandjait.

Nyalka levante, a ki 16 éves korában már elvégezte a bölcsészetet, sőt a jogot is egyik székelyföldi collegiumban és atyjával Konstantinápolyba vándorolt, hogy a legragyogóbb Fatimék kábitó illatárjában élje végig az »Ezeregy éjszaka« tündérregéit. Azonban hazáját s Kossuth Lajost még jobban szerette a vakító Fatiméknél is; elment mint önkéntes számüzött Kiu-tahiába.

Összeesküvők törtek itt Kossuth Lajos ellen. Orbán Balázs, az ábrándos pillantásu magyar levante volt, a ki elhárította a magyar jobbágyok főlzabadtójának kebléről a tört.

* * *

De nemcsak kelet Fatiméi rajongtak Orbán Balázsért: megadatott neki, hogy nyugaton is térdig járjon a rózsában.

Egy gyönyörű angol nő — igaz, ma már nagymama — könyvelt szemekkel beszélt nekem, hogy mennyire bomlottak Orbán Balázs után a legelőkelőbb angol nők, valahányszor végig lépkedett feszesen hetyke magyar diszruhájában a Piccadillyn vagy a Regent-Streeten. Oh! that was a Demigod! mondja ez angol nő, még tán ma is és órákig mereng el hatalmas bajsuzu arcképén. Midőn végre leteszi, rendszerint kölcsönös ájulgatás kerülgeti.

* * *

Minden kalandja mellett dusan megrakodva tért haza Orbán Balázs a 70-es évek elején Kolozsvárra. Sajtókész kéziratok voltak az ő kincsei Züliázán arab regevilágból és egy hat kötetes költőileg fellengző utleírás. Ki is adta nyomban; de ezzel nem érte be, hanem ő, az ifju erejének virágjában pompázó, világjárt Don Juan neki feküdt a munkának, faluról-falura bejárta szülőföldét, a Székelyföldet; megmászott valamennyi templomtornyot, — minden váromladékot, apróra átböngészett valamennyi levéltárt, hogy megirhassa kedvenc művét a »Székelyföld«-et.

Több mint egy évtizeden át szakadatlanul dolgozott rajta, nélkülözött eleget, midőn nem ütött be a termés, csakhogy drága művét, ifjusága legkomolyabb álmát a haza oltárára letehesse.

A munka rég kész már. Olvassák a Lajtától a Vaskapuig és hazafias lélekerőt meritenek belőle véneink, ifjaink, honleányaink egyiránt. A munka bece fölüllál minden kétségen; »ragyogó tollu tudósnak« nevezte őt Jókai.

És még sem választották be őt mind eddig az akadémiába.

Nem is fogják tán egyhamar.

Vajjon miért? Talán még most is kalandjait irigylik?

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

A legnagyobb kényelemmel berendezve.

Étterem. Bar. 5 órai tea.

Orczy Zsuzsanna bárónő, báró Orczy Andor főrendiházi tag és neje, Piret de Bihain Leona bárónő cs. és kir. palotahölgy leánya. Uher felv.

Ezen rég tul vannak nagyon csekély kivétellel hajdani irigyei is. Nem délceleg többé Orbán Balázs a magas hölgyek társaságában; diszruháját is csak minden három évben veszi magára, csak akkor, ha választóinak színe elé járul. Nem hajhássza többé a nemzetközi high-life tündéreit Edinburghtól Gibraltárig; folyvást, csakis szívből fakadó országgyűlési beszédein gondolkodik — és megelégszik az egyszerű falusi nép leányainak megtisztelő barátságával.

De hát hol van az akadály?

Hát először is még mindig nem használja a bárói címét, a melybe beleszületett, — azután pedig az erdélyi muszkavezetőket csakis úgy találta leírni a »Székelyföld«-ben, mint — muszkavezetőket.

TÖRÖKÖK

Irta: DOBAY ISTVÁN.

A TÁRSASÁG KIADÁSA. / ÁRA: 5.- KORONA.

Megrendelhető A Társaság kiadóhivatalában,

Budapest, IV., Reáltanoda-u. 18. sz.

Alapítva 1862.

GUENDET CONSTANT

svájci órás

Budapest, IV., Kigyó-tér 5. szám.

Az órás szakmát felölelő összes zseb-, nipp-, fali- stb. órák raktára. :: :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAORÁK.

EMLÉKEK.

A pókhálós asztalfiókból
Előkerült egy régi kóta . . .
Elfejtette a nagyszony
A menüettet már azóta.

A levendula illatából
Nem maradt semmi, semmi emlék . . .
A poros kótát a nagyszony
S az unokák is elfeledték

Odakünn az akácok nyiltak,
— Fürtjük buja illattal áldoz —
A galambősz hajú nagyszony
Leült az ódon zongorához.

És lágyan szállottak a hangok,
A rezgő, mélabús akkordok . . .
A galambősz hajú nagyszony
Régóta nem volt ilyen boldog.

De már mikor a sárga kóta
Utolsó oldalát lapozta,
S valami hervadt, régi emlék
Fehér lelkébe szállt, titokba. —

A kopott billentyűkről ujjá
Lesiklott . . . Nem játszott tovább.
— Künn tavasz volt. Akácok nyiltak
És mosolyogtak az ibolyák.

KARAFIÁTH JENŐ.

D A L.

Holdvilágos nyári éjjel
Álmodik az erdő,
Nyiló akác borul rája, —
Édes, fehér felhő.

A kik nyiló akác alatt
Kéz a kézben járnak,
Elmúlik bár a tüzes nyár, —
Soha el nem válnak.

PALOTAI ÉVA.

Vartus Ede tart. zászlós a 17. tüzérezrednél. A bronz, kis- és nagyezüst vitézségi érmek tulajdonosa.

Nyári színház.

Emlékszünk ilyen nyárra. Akkor ugyan a béke és az ezredév öröme és az idegenforgalom nagyobb dicsőségére az Operától kezdve Feld papa műintézetéig minden színházba játszottak s míg a talián Grain Otello tirádáit csicseregte az Andrásy-utí palotában, kint a ligeti bódében Bem apó ostromolta Szebent és Ujváry Károly volt a zsidó honvéd az öreg Lukácsy bácsi énekes színművében. A Nemzetiben Bánk-bánt, Macbethet, sőt A hunn utódokat is adták augusztus hóban, a Vigszínházban a Bisson Államtitkár ura uralkodott és a Beöthy László kitünő Béni bácsijának tapsolt a közönség, aki akkor még a szerző hálátlan mesterségét sem cserélte föl a direktorság jövedelmező művészetével.

A Népszínházban az 1000 év című revüt bámultuk meg a honfoglalástól a munka apotéziséig — akkor még nem volt munkapárt — és Budán, a lombos, rigófütyös Horvát-kertben a két tascsó rémségei után az isteni Ilka volt a Párisi élet keztyüslánya, a Nebántsvirág Denise-e és mint Genlitimi nagyhercegnő is ő bolondította meg újra a századvégi Pestet. A szellős deszkabódé körül a főváros krémje tolongott, — Istenem, hol van a Pálmai-legenda és lesz-e még nyár ilyen felejthetetlenül szép? ...

Pedig hogy mennyire vágyunk a szép után, kell-e rá külön bizonyosság, mint a háború harmadik nyara, amikor a ruttól megcsömörölt lelkek mohó szomjusággal keresik a béke levegőjét és szinte magukra hazudják, hogy nincs öldöklés, nincs háború a világon és ami piros, az mind virág és öröm.

A két állami színház kivételével permanenciában van valamennyi fővárosi színpad és *Stambul rózsája* is kinyílt június végére a Király színház kertjében, ahol most estéről-estére zsufolt zsöllyesorok és „megtelt“ páholyok tapsolnak a szépséges hangu *Kosáry Emmának* és *Fall Leó* finom muzsikájának. Maga az operett kedves és bájos, és egyik legfőbb érdeme, hogy kellő beosztással két óra alatt végig lehet játszani. *Király* Ernő jó partnere *Kosáry Emmának*, a férfiak közül azonban mégis *Rátkai* a fő vonzó erő, aki a kómikum művészetében elért immár odáig, aminél többet kérni és adni alig lehet.

A *Budai Szinkör*-be az idén nem lehet elmenni, mert — mindig zsufolva van a nézőtér. Ezt a kedves, intim arénát *Sebestyén Géza* direktorságának második évében Pest újra felfedezte és soha annyi táblás házat nem látott az öreg *Krisztina* mint az idén.

A primadonna *Diósy Nusi*, a komikus *Horthy Sándor*, a drámai hősnő *Étsy Mili*, mindegyik elsőrangú a maga helyén, a legjobb művész pedig — a direktor, akitől *Az ördög* címszerepében kiváló alakítást láttunk. Persze, a vendégszereplések sora is megkezdődött már. Beregi már elszavalta egyszer *Rómeót* és a budai bakfisok tudni vélik, hogy A kaméliás hölgy *Armandját* sem csupán a Városliget kedvéért tanulta meg a népszerű hősszerelmes.

A kaméliás hölgyet egyébként már láttuk Budán ezen a nyáron a *Hollós Rózsi* Margitjával.

A kedves urilány e föllépése iránt széleskörű érdeklődés nyilvánult meg. Nemcsak azok jöttek el, akik a Modern színpadról ismerik, hanem ott volt mindenki, aki a Hollósék szeretetreméltó házának jóbarátja.

De ott volt a szigorú kritika is és az elfogultság tapsai mellett mi jól meghallottuk az utóbbi higgadt elismerését is.

Aminthogy ez másképp nem is lehetett, mert *Hollós Rózsi* igazi tehetség; hibája mindössze egy van, hogy nagyon fiatal, de ezen biztosan segít az idő. Mi határozottan szép jövőt jósolunk neki.

Játszott *Hollós Rózsi* a ligeti arénában is Beregivel néhány modern drámában és mint *Julia* is szép sikerrel próbálkozott. A *Feldék* családi színházában egyébként már játszik az oblgát paródiát, miután *Az első feleség* című bécsi operett mérsékelt sikerrel szerepelt a műsoron.

Erről a mérsékelt sikerről önkéntelenül is a Vigszínházbeli bécsi vendéjáték mérsékelt sikerére kell gondolnunk. A Vigszínház ezuttal hatványozott mértékben szabadítja ránk a germán muzsát. A Burgszínház már itt van; utána *Berlin* készül offenzívára. Szövetségi hűségnek, kultúrának nevezzük e meleg ragaszkodást? Egyiknek sem, hanem talán inkább bosszúnak, mert meg vagyunk irva, hogy pont ezer évvel ezelőtt, 917-ben a *Zsolt* magyarjai nagy sereggel törtek *Alemanniára*, a telet is künn töltötték s *Baselt* megszállván, megvették, miután azon tájon több hónapig kalandoztak.

Valószínűleg ezt tromfolja vissza most a német muzsa a Vigszínház jóvoltából. A nyarat akarja itt tölteni.

Hát mi talán majd csak elbirjuk ezt a háborút, de hogy a német muzsa el fogja unni a részvétlenséget, az egészen bizonyos.

K. V.

Hollós Rózsi.

Ács Dusi felv.

BAJADÉRTÁNC.

*Éj feketült az ablakokon túl
s lámpa piroslott át a szobán —
barna hajában mályvavirág volt
s két pici lábán sárga topán.*

*Méla szemében égtek a lángok:
titkokat őrzött lelke megett —
síppedő szőnyeg zöld vize mentén,
mint a lidércfény, úgy lebegett.*

*Barna hajából, szertezülálva,
sárga levélként hullt le a mályva —
ő vele hullt és rám kacagott...*

*Künn a hideg szél tépte a fákat,
ősz esőnek hűs szaga áradt
s sirt a csatorna, mint a fagott...*

Bardócz Árpád.

Ezredparancsnoki lakás a ralejtutnai völgyben. Fent a lakás, alul a tisztí-étkeзде és istálló.

Prónay Sándor cs. és kir. kamarás, honvédhuzárörnagy felv.

Könyvekről.

Herczeg Ferenc: Tűz a pusztában. — *Farkas Pál: Egy tanár jegyzetei.* 2 kiadás.

Az új könyvek végelethatatlan sorában az igazi nagyok közül itt van újra *Herczeg Ferenc* egy új novellás kötettel, melyben egy kis regényt is kapunk a másodvirágzását élő, csodásan termékeny mestertől. Ezuttal boszorkányhistoriával lepett meg bennünket és még valamivel. Azzal, hogy az Aranyhegedű írójának semmi sem boszorkányság.

A *Tűz a pusztában* izgatón érdekes történet. — Viard a ravasz komédiás, Ninon, a még ravaszabb hősnő, Marosiné, a boszorkányok minden hájjal megkent főnökasszonya, az akasztófadomb, a Gellérthegy, a repülőzsir és Belzebub, — mindez káprázatosan rémes képek sorozatában, a valóság és az álom határán tojástáncot járó ördögös fantáziával szórakoztat bennünket a kötet tizedik oldalától a nyolcvankettedig (ennyi az egész kis regény) és a végén magunk is olyanformán vagyunk, hogy nem tudjuk, vannak-e boszorkányok, vagy nincsenek. De mégis kell, hogy legyenek, mert ez a Gilbert Ninon alias Doroginé még a *Herczeg Ferenc* nimfáját is ki tudta hozni a rendes sodrából és elvitte egy új, szokatlan miliőbe, a pusztába, ahol tűz táncol a homokbuckák között. És mi megyünk a tűz után, gyönyörűséggel követjük *Herczeget* ezen az úton is, mert az ő tűzének égi fénye van és soha nem lanyguló melege isteni szikrából lobbant lángra. A kis regény mellett még néhány apróbb novella van a kötetben, megannyi remeke a szerző írásművészetének.

A *Farkas Pál* könyveit kétféle kritika szokta fogadni. Az egyik gáncoskodó, elfogult és rosszmájú, a másik igazságos, a mely sine ira et studio mondja meg írásairól azt is, hogy jó, azt is, hogy rossz. *Egy tanár jegyzetei* címen kiadott regényéről nem emlékszem mit mondtak itt és ott annak idején. Most, a második kiadásban került a kezembe s addig nem is került ki belőle, amíg egyfolytában végig nem olvastam.

Élvezetes kedves olvasmány ez a regény, a dúsgazdag Fábián Eta és a névtelen történelemtanár meghatón szomorú története, melyben a két művészien megrajzolt főalak mellett a pompás epizódfigurák egész sorával találkozunk. Meseszövében, jellemrajzban semmi kivetni való sincs ebben a kitűnően sikerült regényben, amely eddig kétségkívül legjobb műve *Farkas Pálnak*. y.

Rosenstingl

Régiségek, szönyegek, műtárgyak.

Budapest,

IV., Deák-tér 4. — Telefon 6—76.

Szombathely.

Sopron.

Brachfeld F.

Ő csász. és apost. kir. felsége kamarái szállítója.

Uri ing és divatujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint.

Női és férfi kész felöltők.

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Különlegessége: Tábori selyemingek.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

A Társaság új telefonszáma: József 25—11.

Folytatása következik. Kérjük, ne következék. Teljesen reménytelen próbálkozás. — *A szép asszony álmodik.* A téma ügyes lenne, de a kidolgozás banális. A versek kritikáját engedje el. — *Hafiz.* Az ön szerelme nagyon szép lehet, de a vers, a mit róla irt, mégis rossz. — *Bucusu.* Csak egy rózsát a csákómra. Kérjük, ne írjon. — *Gabriella.* Minden levélre nyolc napon belül illik válaszolni. — *A. D. Gyóni Géza* orosz fogságban van. — *Zugliget.* Mária Teréziáról most jelent meg egy új munka Bécsben a nagy királyné születésének századik évfordulója alkalmából, de az ön által is ismert magyar életrajznál aligha lehet különb. — *Orgonaág.* Sokat akar mondani, de a szava gyenge.

Felelős szerkesztő: DOBAY ISTVÁN

Laptulajdonos: DOBAY ISTVÁN és SZÉNÁSY SÁNDOR DR.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05.

Wer sich für
Reit- und
Fahrsport
und
Pferdezucht
interessiert,

lese die illustrierte Sportwochenschrift

„Sankt Georg“

Bezugspreis für 1/4 Jahr M. 6.—

:: Probehefte kostenlos. ::

Verlag Sankt Georg G.m. Berlin W. 35.
b. H.

Landau Krisztina bárónő.

A Társaság

rendkívüli száma A KIRÁLYNÉ

megjelent. Nem előfizetők részére ára 1 korona 50 fillér. Postautalványon megrendelhető A TÁRSASÁG kiadóhivatalában, Budapest, IV. kerület, Reáltanoda=utca 18. szám.

A MAGY. KIR. KÖZÉLELMEZÉSI HIVATAL A JUHSAJT MAXIMÁLÁSA KAPCSÁN A DOBÓI CSEMEGEBRINDZA

juhturó-különlegesség további gyártását és az eddigi áron való forgalombahozatalát 46246/917. sz. rendeletével engedélyezte, mert a dobói csemegebrindza kiválóságát a megejtett vegyvizsgálás eredménye is igazolta. A dobói Csemegebrindza-gyár, Eperjes címre érkezendő megrendelések utánvét mellett pontosan eszközöltetnek.

BUDAPESTEN

TAKÁTS LAJOS

IV. KOSSUTH LAJOS=U. 19.

és

SZENES EDE

V., DOROTTYA=UTCA 2.

ÜZLETÉBEN MINDIG FRISS ÁRU KAPHATÓ. ÁRA KILOGRAMMONKÉNT 14 KORONA.

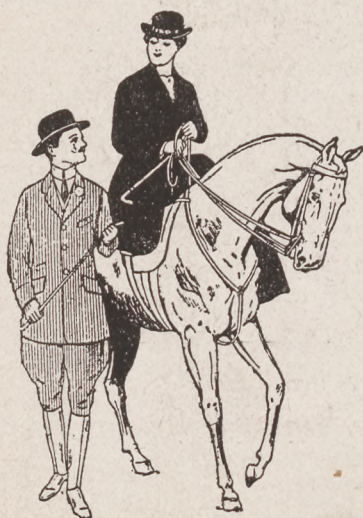
GYÖNGYÖSSY SÁNDOR
FÉRFISZABÓ IV., SEMMELWEIS=UTCA 11.

AZ ORSZÁGOS KASZINÓ
SZOMSZÉDSÁGÁBAN.

VÁLLAL MINDEN ÁT-
ALAKITÁSI MUNKÁT.

ASSZONYOK KÖNYVE

TANÁCSOK ÉS SZAKSZERŰ UTBAIGAZÍTÁSOK
asszonyok részére az élet dilemmáiban. Tartalma: A nő és a férfi világ. A boldogság analízise. Szociális szervezkedés. Asszonyi hibák. Amit minden asszonynak tudnia kell. Hygienia és prophílaxis. A betegségek gyógyítása. Ez a mű kizáróan az «ASTER» kiadóhivatalában (Budapest, III/5., Nád=utca 1. szám) kapható. Ára zárt borítékban, ajánlott küldéssel 5. - korona.

JOSEF FISCHER

cs. és kir. udvari és kamarai szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem

Elegáns utcai öltözékek, látogató-toilettek. Kabátok, szörmék. Kostümök 14-17 éves fiatal hölgyek részére. Legújabb szabású hölgylovaglőöltözékek

Kostümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállításban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

Fiatal lányok és asszonyok figyelmébe!

Most jelent meg II. kiadásban

A fiatal lány otthon

Irta: ifj. Gonda Béla

„A női divat művészete” szerzőjének legújabb műve.

TARTALOM: Az otthon. Leányszoba. Művészet, irodalom, zene. Társaság. Yézimunkák Öltözködés. Pályaválasztás. Háztartás. Fegyelem. Jótékonyság. Vallás-, hit. Család.

Ára 4*50 postaköltség 30 fill.

Megrendelhető A Társaság
:: kiadóhivatalában ::